

Предъ III армия и на линията на I армия, като широкъ вѣеръ къмъ Границата, се намираше Конната дивизия, на генералъ-майоръ Атанасъ Назлъмовъ. Последната образуваше заслонъ предъ III армия, която се държеше прикрито, съ задача да атакува и заеме гр. Лозенградъ.

Западно отъ р. Марица, въ Родопитѣ, бѣ съсрѣдоточена въ малки групи 2-а Тракийска дивизия, а въ долината на р. Струма — 7-а Рилска дивизия.

Въ това положение българската войска, разчитайки и на съюзнишката вѣрностъ, дочака 5-и октомврий — деньтъ, когато бѣ обявена Освободителната война срещу Турция.

Голѣмата борба, която българскиятъ народъ очакваше и за която се готвѣше повече отъ тридесетъ години, най-сетне започваше. . . Обединението на българскитѣ земи, които Берлинскиятъ конгресъ презъ 1879 година разпокъса и осъди на робство, изглеждаше близко. . .

Българската III армия, въ чийто съставъ влизаше и 18-и пех. Етърски на Н. В. Царъ Фердинандъ полкъ, имаше да играе особено важна роля въ тази дългоочаквана борба.

III. — ОБЯВЯВАНЕТО НА ВОЙНАТА.

На 5-и октомврий 1912 година войната съ Турция бѣ обявена. Това велико събитие въ историята на българския народъ идѣше, като върховно повеление на неговата сѣдба, да донесе разплата за вѣковнитѣ му тегла и да тури край и вѣнецъ на тежкитѣ и мъчителни борби, които той отъ петстотинъ години водѣше за своята свобода.

На действащата войска войната съ Турската империя бѣ оповестена съ следния Височайши указъ по Действащата армия (№ 15, издаденъ на 5-и октомврий 1912 година въ гр. Стара-Загора).

„Офицери, подофицери и войници!

Нечуванитѣ страдания на Нашитѣ съотечественици въ съседната намъ Отоманска империя, които отдавна терзаятъ Нашето сърдце, предизвикаха справедливото негодувание на Нашия народъ.

Следъ като Ние изпитахме всички мирни сръдства, за да подобриме, доколкото е възможно, участъта на тѣзи мъченици — наши братя по кръвъ и вѣра, Ние, като ставаме вѣрни изразители на народнитѣ желания, не можахме да останемъ безучастни зрители на тѣзи страдания, и, съ помощта на Нашия възлюбленъ народъ, заповѣдахме на Нашата храбра армия да премине Границата и да встъпи въ борба съ вѣковния врагъ.

Офицери, подофицери и войници!

Нашето дѣло е свято и челолюбиво! Ние сме увѣрени, че въ тѣзи сѣдбоносни за Отецеството минути всички чинове отъ Армията ще се провикнатъ отъ важността на задачата, която се падна Вамъ, и ще оправдаете надеждитѣ, които народътъ възлага на Васъ.